

**Tineri creatori de la Liceul Academiei de Științe din Moldova,
sub conducerea prof., dr. Tamara Cristei, în vizită la revista „Clipa”.**

Când se schimbase ora

Măi, tu măi...
Ți-am zis vreodată că te-ador?
De multe ori! Și totuși, plin de rezonanță...
Toți în cor, vă rog: Te-adooor!

Măi, tu...
Cu alura ta de copil zbânțuit,
Cu zâmbetul tău de „N-am fost eu”,
Cu obrajii tăi cu aspect de trambulină
În care deseori se înfig degetele mele
Și alene, al dracului să fiu dacă vor să iasă...
Și mai al dracului să fiu dacă-mi pasă, că deja e luni și e șapte și...
Și acuma toți în cor: Te-adooor!

Măi, tu măi...
Tu care m-ai învățat sunetul pe care îl fac aricii
Când se ating unul de botul celuilalt,
Tu cea care te încolăcești în jurul meu
Și-mi zâmbesti, și râzi, și râdem... și iar zâmbești
Și închizi ochii, și eu nu-i închid...
Și tu știi că eu nu-i închid și totuși... nu-i deschizi... doar surâzi
Și eu surâd și îi închid...
Și atunci la unison, doar atunci am impresia că trăiesc,
Că trăim, eu prin tine, și tu... prin noi...
Și toți în cor: Te-adooor!

Și boc! boc! 2 perechi de bătați în ușă...
Din brațele mele sari ca o felină...
Cu capul în jos cauți blugii pe sub pat
Atârnat de o singură secundă
Sub pătura albastră cu motive florale și miros de noi...
Unde-s blugii ăia afurisiți... uite-s
Fereastra e semideschisă, mereu aceeași fabrică obosită
Incubator... de vise și speranțe...
Ghetele tale... „miniaturi...” o spui cu un aer franțuzesc
Ciorapii... Nu uita de ciorapi... și degete...
Ia-ți degetele cu tine, data trecută mi le-ai lăsat... și au rămas doar 9
Unul în două era rupt, și ronțăit pe jumătate...
Privește-te în oglindă, scoate-ți creionul și împunge-ți iarăși globul ocular...
Și adu-i aminte răsului meu morbid,
Tâmpit să nu privească când încerci să pui masca aia...
Lasă-mă să-ți miros iarăși părul... să te sărut pe frunte...
Îmbrățișează-mă... spune-mi că mă iubești... și pleacă
Infantul odor... Amor... Și toți în cor... Eu te adoor! Dor...M

și

și... mă lovesc ca într-un perete de carton
și... tot nu-nviez, mai moartă sunt.
Îmi leg cravata mai strânssss în formă de balon
mă umflu de durere, de dor, a ploaie cânt.
și... orbecăiesc. cuvintele mă mai țin în gând
și... fără poezie – cad, în abis mă scufund.
petalele de roze uscate-n cărți mă întrebă când?
dar eu răspund că nu mai pot înnebuni
și... ele au prins picioare și m-au lăsat
și... cărțile goale miros a litere dezgolite,
sufletul crapă și crapă, apoi asfaltat
mă urcă în troleibuzul cu scaune abia vopsite
și... ?!

Ioana Isac, cl. a XI-a

Apei

Ghețari de gânduri se revoltă
Asupra mării de-ntrebări,
Tresare malul de sub ape,
'necat de taine și păreri...

Perseu toiagul și-l arată
Și lângă el e fiica lui;
Pe tron el stă ca altădată,
Asemeni domnitorului.

În înecata Atlantidă
Sirene cântă, totu-i mit.
Noi cucerit-am tot, dar apa
Rămâne de necucerit!

Cristina Dicusar, cl. a XI-a

Sandru Poștaru, cl. a XI-a

Incipit

Nouă luni am privit timizi unul în sufletul celuilalt, devorându-ne reciproc cu o sadică lenevie în acțiuni, cu un calm fățarnic și rece, asemenea unui geam înghețat.

Nouă luni ni s-au atins doar corpurile astrale, cu degete tremurânde, sfoase... cu gânduri impecabil de albe (de parcă ar fi fost spălate cu înălbitor), căci eu nu eram decât prietena prietenului tău, iar tu – nimic mai mult decât prietenul prietenului meu.

Mă desfac acum (ca o varză) și văd cât de lașă eram: nu mă lăsa conștiința să tai în bucăți câteva clipe (și așa învinețite de așteptare) și să recunosc, cel puțin față de propriile-mi pseudotrăiri, că-l iubeam...

Timp în care, de fapt, eu și tu am bâjbâit ca idioții căutându-ne unul pe celălalt, atingând, întâmplător (bineînțeles), săni, buze greșite... până am ajuns să existăm doar pentru a inspira un mecanic și distrugător narcisism, să iubim doar ceea ce vedeam în suprafețe reflectoare, dar – binecuvântată fie noaptea de Halloween – că ne-am găsit. Și am știut, în sfârșit, cu exactitatea unei formule fizice demonstrate și răs demonstrate, că îți cunosc corpul de altundeva, dintr-o viață anterioară.

Mi-am sprijinit, cuminte, instantaneu demascată și îmblânzită, capul de pieptul tău. În secunda imediat următoare am înțeles două lucruri: că ritmul tău cardiac e anormal, puternic și imprezizibil și că, în sfârșit, am găsit (pieptul, parfumul, buzele, ochii, venele, plămâni, porii, unghiile, fesele, oasele, craniul, mușchii etc.) corpul perfect.

Victoria Balan, cl. a XI-a

aceeași

aceeași dimineață, aceeași pernă solitară
mă întâmpină de fiecare dată alături.
aceleași raze îmi pătrund în cameră
și fără permisiune se așază peste tot.
aceeași cafea îmi umple camera cu aromă
și îmi oferă forțe pentru un nou început.
aceiași vecini somnoroși mă salută
la aceleași ore târzii.
aceiași arbori neobosiți, aceiași trecători.
aceleași scări, din nou aceleași și mereu...
aceleași zidurile ce îmi răpesc timpul.
când sunt obosit văd mereu același apus
pe care nu știu dacă-l mai observă cineva.
doar tu – altul.
te redescopăr de fiecare dată
și de fiecare dată mă întreb
când voi putea să împart cu tine
aceeași dimineață, aceeași pernă solitară.
aceleași raze ce ne pătrund în cameră
și fără permisiune se așază peste tot.
aceeași cafea care ne umple camera cu aromă
și ne oferă forțe pentru un nou început.
aceiași vecini somnoroși care ne salută.
la același troleibuz să întârziem împreună.
aceiași arbori neobosiți, aceiași trecători.
aceleași scări, din nou aceleași și mereu...
aceleași zidurile ce ne răpesc timpul.
când suntem obosiți vedem mereu același apus
pe care știu că-l pictăm împreună.

Elena Tumanov, cl. a X-a

Kampir

În ochii tăi se vede urma
Că ești un om de gheață,
Că-n ceață îți e inima
Și-ai suferit în viață.

Privești oglinda ca un geam,
N-are prezent, trecut sau viitor,
Nu știi măcar cine eram,
Credeai că sunt un simplu muritor.

Dar ai greșit mizând pe ignoranță,
Credeai că am să uit, că voi pleca,
Că voi păstra-ntre noi distanță,
Aplanând ușor dezamăgirea.

Nici zeu nu ești, nici om măcar,
Așa îți e zidirea,
Și din văzduhuri în zadar
Privești nepăsător iubirea.

Silvia Verdeș, cl. a XI-a

Jamă

Visul ferestrei – să se deschidă,
Să-și strige aerul...
În dimineața asta cerul râde
Și soarele îngheață.

Mă scol din pat
Cu ochi plutind spre vise-n nori,
Spre soarele cel înghețat.
Dar văd: ferestrele-s închise;
Și iar m-am întristat.

Cristina Dicusar, cl. a XI-a